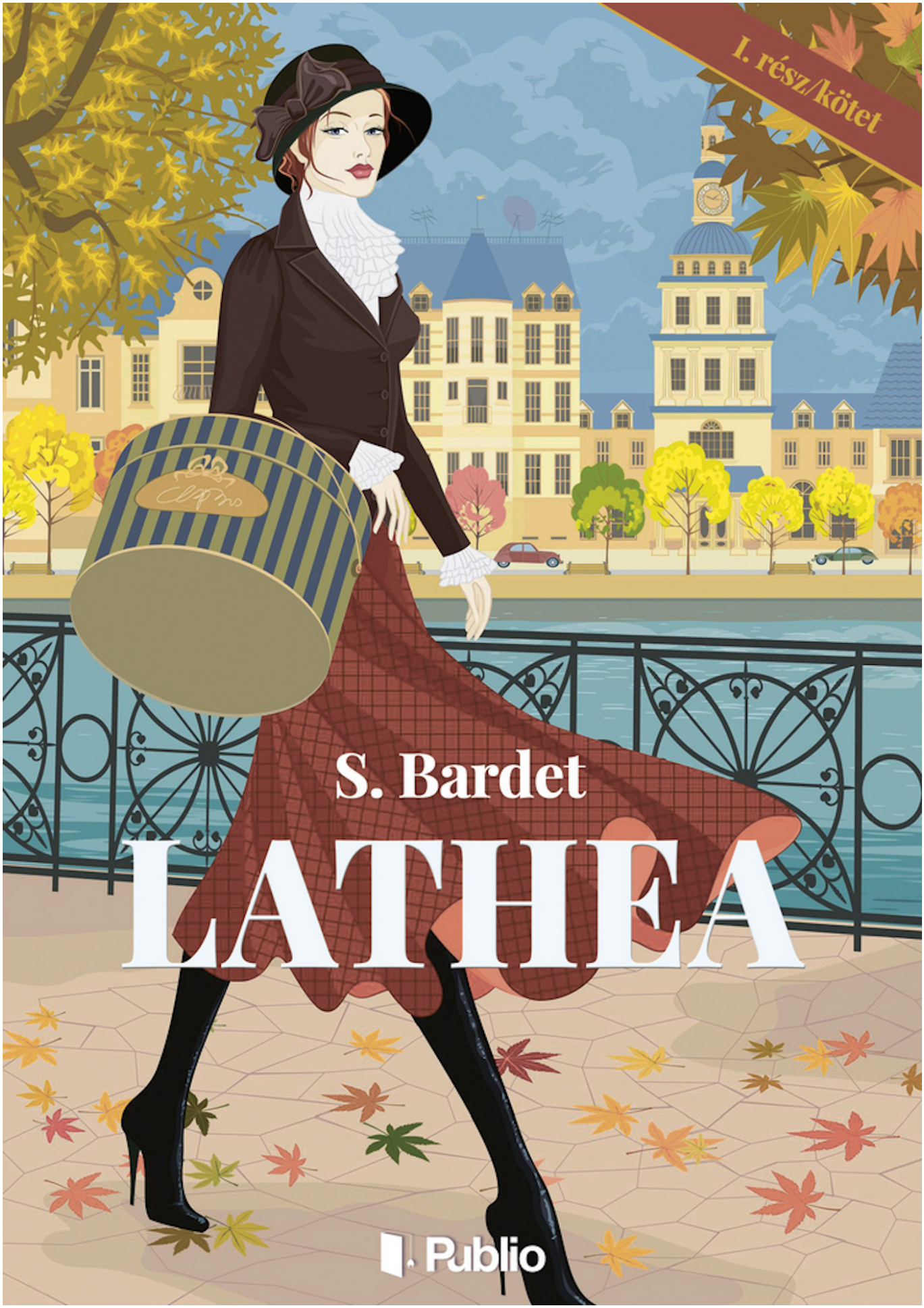
I. rész/kötet
S. Bardet
LATHEA
Publio

Lathea

1. kötet

S. Bardet

2016

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Ezt a regényt elhunyt nagypapám emlékének ajánlom, aki bizonyosan önmagára ismerne az általam megformált öreg piktor józan életbölcseletében, életszeretetében és odaadó ragaszkodásában azokhoz, akik a szívében lakoznak. Illetve Édesapámnak, akinek a személyében egy kritkus, de mindig odaadó olvasómat és támaszomat is elveszítettem.

1938. április - szeptember

1.

Amikor az ajtó fölé erősített apró harang megszólalt ékszerdobozokat idéző lágy hangján, Lathea félbehagyta unaloműző rendezkedését a polcok takarásában és előjött a vevő fogadására. A túlzottan is szerény méretű boltban mindenfelé könyvek torlaszolták el az utat, jóformán lépni sem lehetett köztük, ráadásul az ős öreg példányok nehézkes illata csak növelte az amúgy is bántó dohosságot. Annak a több száz antik kiadványnak a szagától, mely kiirthatatlanul beköltözött e falak közé, azóta se tudott szabadulni, hogy fél éve elkezdett az antikváriumban dolgozni. Az eldugott Notting Hill-i utcácska, melyre a szegényes kirakat nézett, nem vonzott idegeneket, ahogyan a bolt sem bonyolított feltűnő forgalmat. Az antikvárium elsősorban azokból élt, akik errefelé laktak, zömüknek ugyanis nem telt friss, ropogós kiadványokra, amennyiben olvasni támadt kedvük. Akadt köztük középosztálybeli hivatalnok ugyanúgy, mint diák, bevándorló vagy zsidó, mindössze lapos pénztárcájuk tekintetében lehetett némi hasonlóságot felfedezni köztük. No, meg abban, milyen elválaszthatatlanul kötődtek ehhez a városrészhez. Notting Hill színes színpadhoz hasonlított, melyen mindenkinek akadt szerep, tovább színesítve a már bennlévők tarkaságát. Errefelé nem vágyott lehetetlenre, aki éppenséggel nevetést akart hallani. Rengeteg futkározó gyerek népesítette be a tereket, meg aztán ott voltak a heti piacok az idős nénikkel, akik elképesztő bokrétákat árultak, hogy illatukkal megtelt a környék.

Egészen más volt minden, mint ahol Lathea lakott, lent a dokkoknál. Ez itt a nyomorúságos gondok dacára is vidám, titkos reményeket éltető világ volt, megfoghatatlan módon mesés. Ezért is szeretett hébe-hóba céltalanul bolyongani a sikátor-szerű utcákban, megmosolyogta a csetlő-botló gyerekeket, beszimatolt a pékségekbe, miközben elképzelte, egyszer majd talán neki is telik kávéra, ha megkívánja. És most, hogy a tavasz már a küszöbön toporgott, minden még szebb lett.

A kis harang kíméletlenül visszarángatta a valóságba, eszébe juttatva, hogy még jó egy óra van hátra zárásig, addig pedig nem tehet egyebet, az álmodozást munkával kell kiváltania.

- Jó napot, segíthetek valamiben?

A jól begyakorolt, udvarias szavak azonban az ajkára fagytak, amint pillantása az érkezőre esett. Alighanem le kellett hajolnia, hogy egyáltalán beóvakodjon az alacsony ajtón, kalapját a hóna alá illesztve is meghökkentően magasnak látszott. Testmagasságához széles váll, keskeny csípő és nyurga végtagok társultak, a legszebb zongorista ujjakkal, amit valaha látott. A férfi szürke öltönyében, ami természetesen a legfinomabb tavaszi anyagból a legutolsó divat szerint készült, elegánsan festett. Testre szabott nadrágján friss él díszelgett, a zakó takarásában megbújó mellényen aranyóra csüngött. Ahogy előbukkant a szürkeségből, a hófehér ing aranymandzsettáján még a beszökő napfény is megbotlott.

A látványtól megbabonázva emelte tekintetét a jövevény arcára. Meglepte, amiért fiatalos megjelenése dacára halántéka már szembeötlően őszülni kezdett. Nem lehetett negyven se, arcán fiatalemberek markáns vonásaival igazán vonzónak mondható, őt mégis megrémisztette az a lélektelen ridegség, ami a világosbarna szemekből sütött. Ráadásul a gondosan nyírt szőrzettel keretezett vékony ajkakról is valami hasonlót olvasott le. Amikor az illető közelebb lépett, akkor fedezte fel a sebhelyet, ami bal arcán egészen az állkapcsáig húzódott. Régi, csúnya heg volt, akár kard nyoma is lehetett, mindenesetre furcsa adalékul szolgált maszkszerűen élettelen ábrázatához.

- Jó napot – felelt az érces hang. – Mr. Brockot keresem.

- Máris hívom, uram.

Lathea a hátsó helyiségbe sietett a bolt tulajdonosáért. Frederick Brock pocakos öregemberekhez méltó kényelmességgel bandukolt előre, mialatt kétszer is végigsimított tar koponyáján. – Nahát! – kiáltott fel a vendég láttán, mintha nem hinne a szemének. – Gróf úr! Ez aztán a megtiszteltetés! – az idegen kényszeredetten biccentett. – Jól tette, amiért visszatért az öreg Angliába – buzgólkodott Brock szívélyesen mosolyogva, bár Latheának az a benyomása támadt, az állítólagos grófról lepereg ez az igyekezet. Érdektelen közönnyel figyelte a jelenetet. Amúgy szép szemeiből áradt az üresség, tartása továbbra is feszes maradt, akár egy ugrásra kész nagymacskáé. – A minap érkezett meg a könyv, amit megrendelt nálunk – személytelen 'nagyszerű' volt a válasz. – Ó, ismeri már Miss Trashburnt? – bökött Brock Latheára, aki időközben észrevétlenül a pult mögé húzódott. – Lathea Trashburn számomra igazi kincs, óriási segítség.

A világosbarna szemek visszavándoroltak Latheára. Mintha apró villanás jelezte volna, hogy a jövevény ez alkalommal nemcsak látta, de észre is vette. – Lathea?

- Rendkívül különleges név, nemde? – csapta össze Brock a két tenyerét.

- Lengyel.

Mivel ez az egyetlen szó úgy hangzott, akár valami halálos ítélet, megvető és lenéző hangsúllyal, Lathea okosabbnak látta hallgatni. Még mindig magán érezte a férfi megmagyarázhatatlanul fürkész, szinte méricskélő tekintetét, bár képtelenség lett volna szavakba önteni, valójában miért tartja a helyzetet már-már fenyegetőnek.

Megtörve a hosszú csendet Brock erőltetetten felnevetett. – Lengyel, cseh, mit számít? Annyit beszélünk manapság róluk, de holnapra ripsz-ropsz feledésbe is merülnek majd.

Az idegen a cserfes tulajdonosra sandítva rezzenéstelen arccal megjegyezte: – Kétlem, uram. Nos, beszélhetnénk négyszemközt?

- Természetesen, csak tessék, tessék – intett Brock a hátsó fertály irányába és sürgölődve odébb taszított egy halom könyvet, melyek szanaszét omolva hullottak a padlóra.

A vendég furcsa grimasszal konstatálta a könyveket ért sérelmet, majd jelentéktelen fejbiccentéssel Lathea felé előrement.

- Tegyen végre rendet, kisasszony – adta ki az utasítást Brock fontoskodva, Lathea pedig gondolatban lemondott a várva várt sétáról.

A Royal Court Hotelban dolgozni olyan kiváltságokat jelentett, melyeket Lathea egyébként semmiképpen nem szerezhetett volna meg magának. Nem mintha a szakadatlan és a hátát kikezdő vasalás bármiféle sikerélményt jelentett volna, de nem volt rosszabb a Mr. Brock dohos antikváriumában való egész napos szaladgálásnál se. Ám azt a kiváltságot, hogy néhanapján hús került a tányérjára, mindennél előbbre valóbbnak találta. Természetesen aligha magának köszönhette, inkább Erwin Cowannek, aki a konyhán dolgozott kisegítőként. Ha tehette, félretett neki a maradékból egy-egy szeletet. Szintén Erwinnek tartozott hálával a szendvicsekért, melyeket, ha szombaton kellett munkába állnia, ebédidőben kicsempészett a konyhából. Lathea arra a tizenöt nyúlfarknyi percre szívesen menekült ki a szabadba. Átszaladt a Park Lane túloldalára és a Hyde

Park egyik félreeső padjára telepedve fogyasztotta el, amit Erwin összecsomagolt. Közben örömmel nézegette az elegáns hölgyeket és urakat, akik a parkban kart karba öltve andalogtak. Megcsodálta a nők előkelő harisnyáit, finom anyagból készült alkalmi ruháit, melyek megfigyelései alapján évről-évre kurtábbak lettek. Egy a szállodában elejtett divatlapban olvasta, hogy valamelyik divattervező jóslata szerint a női szoknyák már a térd fölé csúsznak, mire elérkezik az 1940-es évtized. Ugyanilyen elragadtatással szemlélte a kalapokat is. Némelyik elképesztően bohókásra sikeredett, ám a gondosan besütött női fürtökön mégis magabiztosan megült.

A másik tagadhatatlan előny, ami a Royal Courtban vállalt állással együtt hullott az ölébe, az éppen Erwin társasága volt. Noha gyerekkoruk óta ismerték egymást, Cowanék is az Eastern Docks környékén tengették életüket, ezt a kapcsolatot valójában mégis újsütetűnek lehetett nevezni. Barátság volt, valamiféle fonák pajtási viszony, ami azonban mindkettejüket kielégítette. Lathea szerette, hogy a férfi esténként hazakíséri, mert az úton könyvekről, soha meg nem valósuló utazásokról és kalandokról beszélgettek. Erwin győzte meg arról, hogy a konyháról elcsent ételt még ott fogyassza el, különben az apja az utolsó morzsáig magába tömné, és ő ezt az előrelátó gondoskodást is boldogan vette.

Erwin két évvel járt előtte, így februárban betöltötte a huszonnyolcat. Nem volt különösebben jóképű, a szemében élő el nem lobbanó tűztől és határozott vonásaitól ennek ellenére fel kellett rá figyelni. Miután gyakorlatilag az édesapjával, illetve az egyik testvérével karöltve tartotta el nyolctagú családját, évek óta amatőr versenyeken öklözött, ahol csekélyke nyeremény reményében bármely forróvérű alak szorítóba állhatott. Ebből következően aztán Erwin nem pusztán egészséges öntudatra tett szert, de egyben súlyos izomkötegekre is. Amúgy a megfontoltabb fajtához tartozott, akit jóformán minden érdekelt, legyen szó irodalomról, zenéről, vagy politikáról. Lathea éppen mostanság ébredt rá, hogy alighanem ő az egyetlen ismerőse, aki tisztán átlátja azt a politikai káoszt, ami Németországot felforgatta.

Ő mindenesetre a férfi barátságából nem egyszer merített erőt a nehéz napokban. Erre a plusz bátorságra már csak azért is szüksége volt, mert három esztendeje megözvegyült apját egyre kevésbé lehetett elviselni. Eleinte minden részegséget, meg az erőszakos jeleneteket a gyász számlájára írta, ám annak réges-rég lejárt az ideje. Erwin egy ízben össze is verekedett az öreggel, alaposan helybenhagyta, így azóta neki legalább attól nem kellett tartania, hogy lerészegedett apja minden este kezet emel rá. Ettől azonban még egész nap otthon henyélt, mindenbe belekötött és az összes pénzüket, miután a lakásból már minden értéket elkótyavetyélt, alkoholra herdálta. Odavolt az ezüst étkészlet, a mama öröksége, de a két aprócska festmény ugyanúgy, meg a faragott falióra és néhány bútor a lengyel, kézi szövésű szőnyeggel egyetemben. Minden lecsúszott a torkán, míg ő értelmetlen szélmalomharcban vergődött, hiszen minél többet robotolt, az a kereset is menthetetlenül a korábbiak sorsára jutott.

Hiába is álmodozott bármiről, a valóság túlságosan szürke képet mutatott. Szürkét és kilátástalant. Így azután önámítás lett volna boldogságról, esetleg szerelemről ábrándozni, jól tudta, hogy soha nem valósulhat meg. Jó ideje már az utóbbiban sem reménykedett; túl nyomorult és szegény volt ahhoz, bárki feleségül kérje, márpedig hercegek fehér lovon nincsenek. Ehhez a csodához az sem lett volna elegendő, hogy egyébként arányosan telt alakjára a meglevő jellegtelen daraboknál valamelyest szemrevalóbb öltözéket húzzon, vagy kifesse az arcát. A kor divatja megkövetelte, hogy legalább a szemét kihúzza, modern arcfestésre, illetve gondosan besütött frizurára viszont tényleg nem tellett. Ezért sem bánta, amiért érdekesen vöröses szőke haját rövidre nyírva viselte. Mindent összevetve a férfiak csinosnak találták, ám a szerelem messze elkerülte.

Kilátásait fontolgatva egyre jobban elfogta a nyugtalanság. Az évek gyorsan peregtek, mialatt egyre magányosabb és elhagyatottabb lett, küszködött önmagával, az elérhetetlen ábrándokkal, meg azzal az elkeserítő valósággal, amivel nap nap után szembesülni kényszerült. Talán a gondolatait

elborító depressziónak, vagy egy sor keserű véletlen összejátszásának köszönhette, mert másfél évvel korábban engedett a pillanatnak és rossz nő lett belőle. Furcsa módon mégsem érezte ennek a rosszaságnak a súlyát. Azóta az éjszaka óta, nehéz lenne szavakba önteni, de valami örökre megváltozott. Lehet, hogy ő maga? Erwin karjában, megszabadulva agyonhordott ruháitól boldogabb lehetett. Boldogabb, mert a férfi vonzónak találta és örömét lelte benne. Ahogyan ő is a föld felett járt ilyenkor, jóllehet maga az aktus cseppnyi örömet sem okozott neki, jóval inkább az az érzés, hogy valaki átöleli és mellette van. Ha ettől a morzsányi boldogságtól rossz nő, hát legyen!

Erwint sokkal inkább gyötörte a bűntudat és bár soha egyetlen szóval sem említette, Lathea tudta, hogy így van. A nehéz körülmények ellenére kéthavonta, amikor csak összekuporgattak valamennyit egy olcsó motelszobára, újra bűnbe estek. Erwin tüzes szerető volt, együttléteikből Lathea mégis hiányolta a szerelem érzését és a maga örömét. Ábrándos lelke mélyén azt hitte, akkor bizonyára minden sokkal szebb lehetne. Amúgy megmaradt nekik az esti séta hazafelé, a közös nevetések, meg egy-egy ellopott csók a sötétben.

A külváros felé zötyögő buszon, késői óra lévén, egy idős páron meg az álmos kalauzon kívül más nem is utazott. Erwin az egyik üres padhoz irányította Latheát és amint leült, melléje ereszkedett.

- Fáradtnak látszol, de holnap végre vasárnap – Lathea bágyadtan mosolygott. – Egész nap arra vártam, végre elújságolhassak neked valamit – kezdte a férfi rövid szünetet követően.

- Mi lenne az?

- A konyhafőnöktől hallottam, hogy az egyik szobalány kilép az állásából. Esetleg jelentkezhetnél a helyére, szívem.

- Én? Még sosem csináltam ilyet!

- Igen, tudom, de hamar beletanulnál. Mellesleg számtalan előnye is lenne. Otthagyhatnád a vén Brockot meg a büdös boltját.

Lathea mindössze egyetlen színes képre tudott gondolni, amit Notting Hillről magában őrzött. Romantikus kis utcák, kávézók, tarkabarka virágok, különféle emberek látványos kavalkádja. – Szeretem Notting Hillt – súgta letörten.

- Ne légy bolond, Lat. Jobb lenne, ha csak a szállodában dolgoznál. Kevesebb futkosás és több pénz. A szobalányok magasabb fizetést kapnak, mint amit összevasalhatsz, a vendégek borravalót adnak, és ne felejtsd el, hogy ez már egy biztos állás. Ráadásul ehetnél a konyhában. Hát, nem csábító lehetőség?

- De igen, Erwin, nagyon is.

A férfi atyáskodóan mosolygott. – Aludj rá egyet, bár már jeleztem Mr. Loggermannek, hogy esetleg tudnék valakit. Így senki nem előzhet meg.

- Köszönöm.

- Okos légy, kislány.

Lathea álmosan a széles vállra ejtette a fejét, mit sem törődve azzal, ez a bizalmaskodás milyen benyomást kelthet másokban. Feltehetően a majdnem üres busznak köszönhetően Erwin, aki

egyébként kínosan ügyelt a látszatra, nem is tiltakozott. – Nem hiszem, hogy elég okos vagyok – dünnyögte szinte érezve a férfi meleg, simogató mosolyát.

- Túlságosan is az álmaidban élsz, szívem.

- Kelts fel, ha hazaértünk.

Az utolsó, amit látott, az a St. Paul katedrális impozánsan kivilágított kupolája volt, majd lehunyta a szemét és nem kellett hozzá sok, elnyomta az álom.

Mr. Loggerman, mint a Royal Court személyzeti főnöke, pozíciójához méltó pocakot eresztett, továbbá vaskos bajuszt növesztett, mely alacsony termetén és kerek, kopaszodó fején egyszerre keltett meglepő és mulatságos látványt. Minderre fittyet hányva mégis erőteljes személyiségnek számított, aki ellenállhatatlanul sugározta magából a megkérdőjelezhetetlen hatalmat. Jellegzetes, kissé orrhangú felvidéki tájszólása további gúnyolódásokra adhatott volna okot, ha akad olyan, aki ki meri nevetni. Lathea mindenesetre nem tartozott közéjük, inkább megfélemlítve és a küszöbön álló döntéstől tartva szobrozott az iroda közepén, míg Mr. Loggerman ráérősen húzogatta a bajszát.

- Nos, Miss Trashburn, elégedett vagyok magával, alighanem megfelel szobalánynak is. Ám soha nem feledkezhetünk meg arról, a Royal Court London egyik méltán legpatinásabb intézménye. Nálunk fejedelmek, főméltóságok és államfők fordulnak meg, így nem engedhetünk meg magunknak semmiféle kétbalkezes mutatványt vagy tiszteletlenséget. A legjobb sem elég jó, ért engem, kisasszony?

- Tökéletesen, uram.

- Nagyon helyes. Ezért az javaslom, átmeneti két hétvégi napra felveszem kisegítőnek, és ha elég szemfüles, azonnal be is dobhatjuk a mélyvízbe. Amennyiben nem történik egetverő katasztrófa a keze nyomán, megkapja a teljes állást.

- Köszönöm, uram.

Lathea torkában dobogó szívvel szaladt le a hátsó lépcsőn. Arra számított, Erwint a konyhában találja, ám tévedett. Az ebéd utolsó rohama után az üstök körül elcsendesedett az élet, így a személyzet vagy a hosszú asztalnál fogyasztotta megérdemelt ebédjét, vagy rövid időre eltűnt a konyha melegéből. Erwin is valami ilyesmire gondolhatott, mert a lépcső alján szerény csomaggal felszerelkezve várakozott.

- Szívjunk friss levegőt – vetette fel és a lányra segítve a kabátot, máris kiperdültek az ajtón.

A személyzeti bejárótól meg kellett kerülniük az egész épülettömböt, mígnem kijutottak a Park Lane-re, aztán átszelve az úttestet bevetették magukat a parkba. A késő áprilisi napsütés, a zöldjüket próbálgató fák meg a csiripelő madarak újra életre keltették a természetet. A kora délutánban kellemes meleg lett, egyáltalán nem csoda, amiért a parkot egyre többen jöttek felfedezni. Erwin így is rábukkant egy félreeső padra, ahol jóformán kettesben maradhattak. Mielőtt kicsomagolta a magával hozott falatokat, Latheához hajolt és megérintette az ajkát. Lustán ízlelgette a csókot, belefeledkezve a varázsba, amit végül saját korgó gyomra tört meg. Szótlanul megsimogatta a lány kipirult arcát, majd az ebédért nyúlt. Nem volt mit beszélni a dologról, Lathea vonzó, fiatal nő volt és ő megkívánta, csakhogy vágyai meg a lehetőségek ritkán estek egybe. Ezért okosabbnak látta nem feszegetni a kérdést, ez amolyan hallgatólagos megegyezéssé vált köztük, amit nem volt érdemes felrúgni.

Átadta az egyik szendvicset, amibe maradék marhahúst rejtett egy kis salátával, a másikba pedig éhesen beleharapott. – Na, halljuk! Mi volt Mr. Loggermannel?

- Azt hiszem, győztem. Megteríttetett velem egy asztalt, fel kellett szolgálnom a teát és bevetnem egy ágyat, de ragaszkodik egy hétvégényi próbaidőhöz.

- És azután?

- Azt mondta, enyém az állás.

- Ez nagyszerű. Gratulálok.

- Addig viszont maradok Mr. Brocknál.

Erwin oldalról lesett a lányra. – És mi van, ha újfent hétvégén hív be dolgozni?

- Megmondom, hogy nem mehetek. De ha a szállodában valami mégis balul ütne ki, még mindig ott marad az antikvárium. Vagy túl borúlátó vagyok?

- Legyen így, úgyis hamar lefut a dolog. És mi van az apáddal? Tegnap láttam részegen dülöngélni az utcán.

Lathea félrenézett. – A szokásos műsor. Néha el se tudom hinni, hogy ugyanaz az ember, aki gyerekként a térdén lovagoltatott, elvitt és felült velem a körhintára. Annyira megváltozott.

Erre nem volt mit mondani, így Erwin mélyen hallgatott. Némán falatoztak a napsütésben, miközben azon merengett, előrukkoljon-e azzal, amivel már legalább egy hete próbálkozott. Hiába is telt el azonban annyi idő, mióta barátságuk más jelleget öltött, még mindig nehezére esett olyasmire csábítania a lányt, ami vele szemben egyetlen percig sem lehetett tisztességes. Jóllehet gyanította, hogy Lathea nem mondana nemet, ugyanakkor azzal is tisztában volt, számára kevés örömet okoznak szeretkezéseik. Sokkal jobban szeretett csak odabújni hozzá, megsimogatni és pár órát együtt aludni.

Ahogy ismét a jobbjára sandított, a lányt kimerültnek és gondterheltnek látta. Gondjai, no meg általában kiismerhetetlen gondolatai most is teljesen lefoglalták. Gépiesen evett, mialatt lélekben ki tudja, merre kószált, ami megint csak nem teremtett alkalmas hangulatot egy légyott megbeszélésére. Lathea különös teremtés volt, megfoghatatlan egyvelege ábrándozásnak meg illúzióknak, huszonhat éve ellenére még mindig kislány, aki egyszerűen nem vesz tudomást a kiábrándító valóságról, amiben él. Ez azonban csalóka kép, hiszen saját kemény életének tántoríthatatlan hősnője volt. Szakadatlanul dolgozott, azt a kevés pénzt, amit az apja elől megmentett, okosan használta, józan volt és előrelátó. Az élet sivársága, a bizonytalan holnapok talán éppen azért nem rémiszthették meg, mert ilyenkor titkon mindig az álmaiba menekült.

Erwin lágyan megérintette a karját, hogy a vészesen elbarangolt barna tekintetet magára vonja. – Szombaton elmehetnénk Fred mozijába.

- Mit játszanak?

- A címére nem emlékszem, de Fred azt mesélte, komédia sok tánccal és zenével, és persze Fred Astaire-rel.

A táncos színész neve felvillanyozta a lányt, éppen ahogy Erwin várta. – Odaérünk munka után?

- Persze, csak fél tizenegykor kezdődik. Bőven odaérünk, mit gondolsz?

- Jól van, menjünk.

- Helyes – ekkor Erwin előkotorta ütött-kopott zsebóráját, amit valamikor az apjától kapott, hogy megünnepeljék felnőtté érését. Felcsapva a fedelét a mutatókra nézett. – Ideje visszamenni.

Összekapkodták a szalvétákat, majd az ösvényen a kerítés felé iramodtak.

Mr. Brock egyáltalán nem volt elragadtatva a bejelentéstől. Szinte ellenséges kifejezéssel a szája körül dobolt az asztalon, mialatt Lathea egyik lábáról a másikra állt. Sejtette, hogy nem lesz könnyű előállni a felmondás hírével, de akkor sem mondhatott le a szállodai állásról e miatt a szeszélyes és kisstílű öregember miatt, aki ráadásul alig fizetett neki a munkájáért. Erwinnek megint csak igaza volt, néhány szentimentális érzés miatt, amiről azt hiszi, Notting Hillhez fűzi, nem veszítheti el annyira a józan eszét, hogy eldobjon magától egy ritka lehetőséget.

Az antikvárium gazdájából kiszakadt gorombaságokat azonban nem követték újabbak, mivel a külső helyiségben megcsendült az érkezőt jelző harangocska. Máskor Lathea ugrott volna a figyelmeztető hangra, ám ezúttal meg se moccant. Mr. Brock valósággal felnyársalta vasvilla tekintetének hegyére, de ő már nem akart engedelmeskedni. A férfi némi késlekedéssel durván rá is mordult. – Elhanyagolja a munkáját, kisasszony? Ma még az én alkalmazottam, és ha nem dolgozik meg a pénzéért, kénytelen leszek megbüntetni.

Lathea egyszerre lett haragos a nyilvánvaló erőfitogtatás miatt és szégyenkezett, ezért fürgén sarkon fordult. Ám az irodát a bolthelyiségtől elválasztó függöny mögül előlépő alakra aligha számíthatott, így nem sok hiányzott ahhoz, egyenesen belerobogjon.

- Kisasszony? – kapta el az idegen a könyökét.

A rideg, személytelen hangra felkapta a fejét. Abba a világos szempárba nézett, amit néhány héttel korábban ugyanebben a boltban láthatott. Már akkor is fázni kezdett a gondolattól, miként lehet valakinek halott a szeme, pedig így volt. Hiába a legjobb szabású öltöny, a gondosan nyírt haj, illetve arcszőrzet, vagy a bódító arcszesz, ami a férfihoz ilyen közel állva megcsapta az orrát, ha valaki élő-halott.

- Ó, gróf úr! – pattant fel Mr. Brock nyájas mosollyal az arcán és előre tört az asztala mögül. – Fáradjon beljebb.

A langaléta alak engedelmeskedett, bár valódi jólneveltségre vallott, mert Lathea jelenlétében nem akart leülni a felkínált rozoga székre. Ő ugyan kételkedett benne, vajon igazi gróf-e, kimértsége és eleganciája alapján azonban akár az is lehetett.

- Elmehetek, uram? – fordult a főnökéhez, aki erre hirtelen a zsebéhez kapott.

- Menjen csak, és ne is lássam többé – morogta a foga között, aprót szórva Lathea tenyerébe.

A közönségességbe fajult jelenet annyira meghökkentette, hogy ösztönösen megérezte, ez nem az a pillanat, amikor szemérmességnek helye lenne. Amíg az állítólagos gróf tapintatosan félrenézett, megszámolta a fizetséget.

- Ez kevesebb, uram.

- Maga arcátlan! Tessék!

A kezébe zuhanó érméket Lathea végül a zsebébe süllyesztette.

- Menjen már! – sürgette a férfi visszafojtott indulattal és kifelé intett.

- Viszontlátásra.

További bíztatásra nem várva kiballagott a kabátjáért, majd egyszerűen kisétált a nyílt utcára. Mélyen beszívta a tavaszi levegőt és élve a szabad délutánnal, elhatározta, ma felfedezi Notting Hillt.

2.

Betty mindig valami remek ötlettel rukkolt elő. Néha az embernek az a benyomása támadt, sorban állnak a fejében a tervek, hogy alkalomadtán rögvest előhozakodjon valamelyikkel. Ezért nem is meglepő, mert pénteken reggel azzal állt elő, ruccanjanak ki a Victoria Parkba. Bár Hackney nem volt éppen a szomszédban, egy buszjeggyel meg lehetett oldani az utat oda, eggyel meg vissza. A kirándulás azért is megérte, mert a parkban bárki úgy érezhette, mintha kiszabadulva a városból vidéken kóborolna. A hatalmas, mesterséges kertet dúsan belakták a fák és bokrok, itt-ott virágágyások tarkították a gyepet, hogy milliónyi színben pompázó szirmukkal megőrjítsék a zöldet. A négy mesterséges tó, elszórtan díszítve a parkot, igazi látványosságnak is beillett, hattyúkkal meg kacsákkal télen-nyáron. A madarak olyan szelíden kóboroltak a látogatók között, mintha lételemük lenne.

Ilyen szép májusi napokon mennyei élvezetet jelentett a fűre heveredni, napozgatni vagy elnézni, ahogy a napsugarak a tavon táncolnak. Betty még a pulóverét is levette, így a tó túlsó partján a bőrt rúgó fél tucat fiatalember rögvest érdeklődő pillantásokat küldött feléjük. Amúgy hétköznap lévén aránylag kevesen ténferegtek a szabadban, ők is kizárólag azért engedhették meg ezt a fényűzést, mert ezen a héten Betty éjszakás nővér volt a kórházban, Latheának meg éppen erre a napra esett a heti szabadnapja.

- El tudnám viselni ezt az életet – nyújtózkodott Betty a takarón. Szőkére festett tincsei akár valami glória folytak szét a feje körül.

- Én is. Isteni a napfény – Lathea lehunyta a szemét. – Hova utazzunk?

- Franciaország?

- Vagy Olaszország?

- Nem jó, Erwin szerint ott túl sok a fasiszta.

Lathea elnevette magát. – És lelopják a napot az égről? Rendben. Mit szólsz Afrikához?

- Ó, igen! És fekete szolgák hangtalanul surrannak be, hogy minden óhajunkat teljesítsék – az elégedett sóhaj ismételten megnevettette Latheát. – Mégis milyenek azok a gazdagok, Lat? – könyökölt fel Betty. – Mások, mint mi?

- Persze, önteltek és válogatósak – vágta rá Lathea, de azután komolyan nézett a barátnőjére. – Miért lennének mások? Mindössze tele a zsebük.

- Mennyire irigylem őket!

- Én nem.

Betty meg se hallotta a tiltakozást. – Szabadon élhetnek, utazhatnak. Luxusszállodában laknak és kaviárt esznek.

- Fújj! Borzalmas! – takarta el Lathea az arcát, ahogyan jókedvű borzongással kacagott.

- Honnan tudod?

- Brrr! Erwin elcsent egy keveset a konyháról, de… förtelmes volt, Betty. Förtelmes!

Betty huncut tekintete azonban elfelhősödött. – Mennyire csodállak, Lat, te igazi modern nő vagy.

- Micsoda? Én? Honnan veszed ezt a butaságot?

- Pedig így van, ne szerénykedj! Amit a bátyámmal csináltok, szerintem nagyszerű dolog, bárcsak én találnék valakit, aki ennyire szeret!

Lathea kényszeredetten hallgatott. Kételkedett benne, hogy bármiféle csodálat megilletné egy bűnös viszonyért, ilyesmit csakis olyan csitrik mondhatnak, mint Betty. Ráadásul az egésznek szégyentelenül kevés köze volt a szerelemhez, ám ezt semmi pénzért nem vallotta volna be. Ha mégis másként lenne, Erwinnel akkor sem tudtak volna egybekelni. Amíg külön-külön is alig tengették az életüket, miként is vágyhattak volna többre?

Betty saját eszmefuttatásával elfoglalva folytatta. – Nézd meg! Maholnap 1940-et írunk, felvilágosult, modern korban élünk, ahol a nők dolgoznak és szavaznak…

- Mutogatják a lábukat… – bökött Lathea a barátnője felcsúszott szoknyájára.

- Igen, a lábukat is mutogathatják, én meg elmúltam huszonnégy és még soha egy srác se csókolt meg.

- Rettenetes.

Betty megbántódott az együttérzés nyilvánvaló hiányán. – Te könnyen beszélsz olyan lovaggal, mint Erwin.

- Hadd mondjak neked valamit. A modernség nem lehet egyenlő az erkölcsi léhasággal. Kérdezted, milyenek a gazdagok… olyan asszonyok szállnak meg a hotelban, akik nyíltan flörtölnek náluk fiatalabb férfiakkal, házas emberekkel, velük alszanak, kérkednek saját romlottságukkal. Csakhogy őket megvédi a vagyonuk meg a rangjuk. Mi viszont… te, én meg a többiek Stepney-ben hasonló esetben bukott nők vagyunk, semmi egyéb. Érted, mit akarok mondani?

- Igazságtalanság.

- Az, de mit lehet tenni? Ezért is vagyok annyira hálás, mert neked köszönhetően nem kell vállalnom ezt a sorsot. Attól még, mert hiába is vágyom házasságra, szeretnék boldog lenni… nélküled pedig nem menne.

Betty vonakodva visszamosolygott rá, ám minden továbbit megakadályozott, amikor a futballozók közül egy fiatalember lépett hozzájuk és a takaró szélénél leguggolt. – Üdvözletem, kisasszonyok.

Mindketten a jókötésű, ragyogó mosolyú legényre pillantottak.

- Jó napot.

- Engedelmükkel Tivy Rogers. A barátaimmal ebédelni készülünk a kioszkhoz – mutatott a sétány kanyarulata felé. – De egy falat se menne le a torkunkon, ha nem ül két gyönyörű lány is az asztalunknál.

Betty elragadtatottan kacagott. – Ez ám a fondorlatos meghívás, Tivy Rogers!

A férfi észbontó mosolyt villantott rá. – Elegendő, ha egyetlen szócskát adnak válaszul.

- Igen.

- Köszönöm.

Tivy felállt és jobbját Latheának, balját Bettynek nyújtva mindkettejüket talpra segítette. A következő mozdulattal felcsavarta a takarójukat és máris a többiek felé indultak.

- Engem Latheának hívnak, és a barátnőm Betty.

- Betty és Lathea – hajolt meg a fiatalember színpadiasan. –, pompás ebédünk lesz.

A jóslat tökéletesen valóra vált. A kioszk teraszán Tivy bemutatta őket öt barátjának, majd sűrű hahoták közepette laktató pikniket fogyasztottak el. A dúsan megpakolt szendvicsek meg a sör igazán remek körítésül szolgáltak a felszabadult, tréfákkal tarkított társalgáshoz. Menetközben a fiúk elárulták, hogy a két közeli kórház, a Mile End meg a Bethnal Green különböző osztályain dolgoznak. Akadt köztük gyakornok ápolótól egyetemista orvos-tanoncig mindenki. A közös szakmának köszönhetően Betty azonnal számtalan azonos érdeklődési pontra lelt velük, mialatt Lathea élvezettel fülelte a szócsatát.

- És ön, Lathea? – fordult közben Tivy hozzá. – Mivel foglalkozik?

- A Royal Court Hotelban vagyok állásban.

- A Park Lane-en? Ó, a kutyafáját! Az aztán a szálloda, nem igaz?

Lathea tanácstalanul mosolygott. – Korábban egy antikváriumban alkalmaztak, azt nagyon szerettem.

A férfi elmerengve szavalni kezdett. –

Földmíves volt az én apám a carricki határban,
gonddal nevelt, példát adott a tisztességtudásban.
Meghagyta: tűrjem férfiként, ha fillér sincs a zsebben,
mert férfinak, ha szíve nincs, nem jár még tisztelet sem.

- Robert Burns.

Vidám biccentés igazolta a válasz helyességét. – Tehát szeret olvasni, Lathea?

- A könyvek sokért kárpótolják az embert.

- Egyetértek.

- És ön szereti a pályát, amit választott?

Tivy meghúzta a sör maradékát. – Orvosnak lenni felfoghatatlan hatalmat jelent. Az ember élet és halál felett dönthet, jól vagy rosszul. Ha lassú vagy bizonytalan, több kárt okoz, mint amennyit segít.

A délután észrevétlenül röppent el, sok nevetéssel, játékkal, önfeledt vitákkal. Hazafelé a buszon Betty lankadatlan szóáradattal mesélt Kester Frostról, egy magas, atléta alkatú vörös fiúról, aki műtő segédként dolgozott és vasárnap randevúra hívta. Lathea szemében nem lehetett kétséges, hogy a vonzalom ösztönös és a legmesszemenőbbekig kölcsönös.

- Micsoda egy alak, az ember halálra neveti rajta magát. A betegeket egyszerűen csak húsnak hívja, brrr, hát, nem borzasztó?

- Az – mulatott Lathea a morbid viccen.

- Ó, milyen csodálatos, hogy kimentünk a parkba – dőlt hátra Betty a kényelmetlen ülésen és szája körül jókedvű kis mosollyal kifelé bámészkodott az ablakon. Hazafelé többet egyetlen szót sem szólt.

Lathea józan eszével azt feltételezte, a meleg és a nyár közeledtével a Royal Court valamelyest elcsendesedik, hiszen a társasági emberek vidékre utaznak, elsősorban a közkedvelt tengerparti üdülőhelyekre, mint Brighton, Dover vagy Margate. Májusban ez a sejtése beigazolódni látszott. Számos prominens személyiség hagyta el lakosztályát, nem egy folyosói pletyka szerint Franciaországba készültek, mások Svájcba. Ő mindössze a feltűnő hurcolkodásnak lehetett szemtanúja, majd egy úri dáma mellett segédkezett az előkészületekben. A felfordulás két hét alatt le is csengett, az egész személyzet fellélegzett, mígnem június derekán a helyzet megint csak megváltozott.

A hónap közepén népes társaság érkezett Párizsból. Főleg oroszok, de temérdek francia és magát világpolgárnak minősítő amerikai is csatlakozott hozzájuk. Az oroszok különösen kellemetlen, kötekedő vendégseregnek bizonyultak. Akadékoskodásuk a hölgyek toalettjeitől, a felszolgált ételekig mindenre kiterjedt, nem tetszett nekik, ahogy az ágyakat vetették meg, a makulátlanul tiszta kristálypoharakat egy ital után a földhöz csapkodták, a férfiak előszeretettel itták le magukat és olyankor előfordult, hogy mindent összehánytak maguk körül. Márpedig bizonyos mérték után már semmilyen nagylelkűség nem kárpótolhatta a személyzetet a többletmunkáért.

Általában senki előtt nem volt titok, hogy a harminckét évvel korábban a forradalom elől menekülő orosz arisztokrácia színe-java érthető okokból Párizsban telepedett le. Kimenekített vagyonukból Krőzusként éltek, semmiféle fényűzés nem lehetett nekik elég drága, és mialatt egyesek lecsúsztak, mások zavartalanul folytatták extravagáns, költekező életmódjukat. Így fordulhatott elő, hogy a személyzet asztalánál elszegényedett nemesek is étkeztek, akiket azonban a végletekig összetartó emigráció saját berkeiben tartott és komornyikként, vagy sofőrként juttatott keresethez.

Az oroszok és társaságuk tehát ellepték a Royal Court összes zegzugát és attól a naptól kezdve estéről estére folyt a pezsgő, ment a dínomdánom, elképesztő mennyiségű kaviár fogyott, míg hajnalban a magukat félholtra evő és ivó embereket úgy kellett lakosztályaikba cipelni. E tekintetben teljesen rendhagyó módon, a szolgasorba süllyedt grófi és egyéb ivadékok együtt mulattak gáláns, hasonszőrű gazdáikkal, így nem ritkán ők is hathatós segítségre szorultak. A bálozás és mulatozás a személyzet minden tagjára plusz terheket rótt. A konyhában jóformán éjjel-nappal rotyogott valami, a pincérek roskadásig pakolt tálcákkal jártak-keltek, a mosoda huszonnégy órában dolgozott, a szobalányok pedig számtalan csillogni vágyó hölgy körül tüstént kedtek.

Mr. Loggerman, miután felfedezte, hogy Lathea milyen ügyesen varr, felmentette a vasalás alól. Így attól kezdve, ha valamelyik vendégnek szüksége volt rá, azonnal ugornia kellett. Őt azonban kevéssé tette elégedetté a bizalom, mellyel a személyzeti főnök kitüntette, inkább békében vasalt volna, minthogy házsártos, érthetetlen nyelven perlekedő nagyságok előtt kuporogva öltögessen, a döntést azonban késő lett volna befolyásolni.

Szombat estére pazar bált szerveztek a földszinti Tükörteremben. Latheában pusztán akkor tudatosult, ténylegesen milyen grandiózus eseményről van szó, amikor a konyhai előkészületeket meglátta. Az asztalokat valósággal ellepték a nyersanyagok, Erwin pedig elképedve morogta, hogy a főszakács még a szabadnapján is berángatta. A báltermet két napja húsz pár kéz csinosította, a padlót újra polírozták, ahogyan a tükröket meg a négy hatalmas kristálycsillárt is megpucolták. Szombat délután százhúsz főre terítették a fehér damaszttal letakart asztalokat, amit ő nem is láthatott, mert szobáról szobára futkosva igyekezett minden hölgy báli ruháját kiigazítani.

Fél nyolcra már merevek voltak az ujjai, alig tudta a varrótűt megfogni, ráadásul a leírhatatlanul szép, olasz contessa ide-oda ficánkolt, miközben ő a ruhája leszakadt alsó szegélyét próbálta megjavítani. A férjével vívott szócsatának is ő itta meg a levét, mert a feldühödött asszony háromszor is felrúgta a dobozt, amiben a szükséges eszközöket tartotta. Az indulatos olasz kifakadásokból egyetlen szót sem értett, de jobb is volt így.

A vitát határozott kopogás szakította félbe, mire a vicomte erélyesen behívta az érkezőt. Akárki is jött, Mischának szólította és meleg hanghordozása arra utalt, boldog, amiért az illető megszabadította a felesége szemrehányásaitól. Lathea fellélegezve az átmeneti csöndtől serényen öltögetett, minél előbb ott akarta hagyni a puskaporos levegőjű csatateret. Már az utolsó öltéseknél járt, amikor az asszony egy lelkes: ’Mon Dieu, Mischa!’ felkiáltással odábblépett.

Lathea kevés híján orra bukott, ráadásul saját ujjába szúrta a tűt, amitől kövér cseppben kiserkent a vére. Szemét fátyol mögé vonta az önkéntelenül odatolakodó könny, ő mégis legszívesebben hangosan káromkodott volna. Szerencsére a cérna elszakadt, mintha az ő kedvét keresné, ezért vége lett a kínlódásnak. Az olasz nő ismét megszólalt, bár ezúttal nem volt szükség nyelvtudásra ahhoz, ő is ráébredjen, hogy a ruhája miatt sopánkodik, saját ostobasága helyett. A ruhával azonban semmi nem történt, ezt ő is megkönnyebbüléssel állapította meg, amikor fürkészőn felemelte a kényes anyagot.

Összesöpörve a doboz tartalmát felegyenesedett. Ekkor figyelt fel arra a méregető szempárra, mely feltehetően minden mozdulatát ragadozók éberségével követte. Az antikváriumban látott férfi nem adta jelét, hogy felismerte volna, mégsem férhetett hozzá kétség. Szmokingban és csokornyakkendőben pazarul elegánsan mutatott, a mellényére fűzve ismét ott himbálódzott az arany zsebóra. Le sem véve pillantását Latheáról, a zsebébe süllyesztette bal kezét, majd anélkül, hogy megolvasta volna, mennyire nagyvonalú, aprót szórt a tenyerébe

- Köszönjük, kisasszony – mondta angolul. – Most elmehet.

Lathea kötelezően pukedlizett, majd amilyen gyorsan csak tudott kimenekült az ajtón. Zsebkendőt borított vérző ujjára azt kívánva, bárcsak már a moziban ülhetne Erwinnel. Ennyi kóstoló neki bőségesen megtette ebből a bolondok házából.

A kora délutáni napsugár elálmosította. Pulóverét a földre terítve üldögélt, lustán nézegette a játszadozó gyerekeket, mialatt hátát vaskos fa törzsének vetette. Tulajdonképpen haza is mehetett volna, ezzel azonban kitette volna magát az apja szekálásának. Szívesebben ücsörgött a parkban, a

meleg napsütésben, élvezve a nyári szellő zamatát. Az ölében heverő olvasmány felett egyszer már elszenderedett, de amint ismét belemélyedt, szeme megint csak ellenállhatatlanul lecsukódott. Zavaros képek üldözték álmában, együttesen semmi értelmük nem volt.

Amikor felébredt, a gyerekek már elmentek, a nap is alacsonyabb íven vándorolt. Csüggedten, még félálomban meredt maga elé, majd kisöpörte a homlokába merészkedő szőke fürtöket.

- Gyönyörű, amikor alszik – a simogató szavak annyira közelről érkeztek, ösztönösen összerezzent. Oldalra kapva a fejét Tivy Rogers arcába nézett. A férfi kedélyesen somolygott, vállával ugyanannak a fának támaszkodott, mint ő. – Jó napot, Lathea.

- Micsoda meglepetés, Tivy.

- Őriztem az álmát. Legalább szépeket álmodott?

Lathea zavartan elnevette magát. – Sajnos semmi izgalmasat. Partvis, cérna meg tű.

A férfi zöld szeme bekötözött jobb kezére tévedt. – Baleset érte?

- Apróság – hazudta Lathea, pedig az apja által ejtett mély vágás napokig embert próbáló fájdalmat okozott. Ennél azonban nagyobb gondot jelentett, hogy ismét összeverekedtek a szállodában kapott borravalóért és azóta sérült kezével alig tudott fogni. Átmenetileg vissza is parancsolták a vasalóhoz, amely beteg tenyerének ugyancsak túl nehéz megpróbáltatást jelentett.

- Megnézhetem?

- Nincs miért, Tivy.

- Ne feledje, a gyakornok buzgalma szól belőlem. Ragaszkodom hozzá, hogy ne hátráltassa a szakmai előmenetelemet egy eltitkolt esettel.

- Eset?

- Csak nem feltételezi, hogy inkább szorongatom egy szép nő kezét, mint hódolok a gyógyításnak?

Az őszinteséggel ható, de mégiscsak megjátszott felháborodás kipukkasztotta Latheából a nevetést. – A szorongatásról boldogan lemondok.

Tivy kinyújtotta a kezét, ő pedig további huzakodás nélkül belefektette a sajátját. Az ügyes ujjak imponáló gyakorlattal fejtették le a kötést, míg fel nem tárult a tenyerében vöröslő jó két inches, haránt irányú vágás. – Begyulladt. Kapott rá valamit?

- Nem.

- Mikor szerezte?

- Négy napja.

Tivy nem feszegette tovább a kérdést, hanem körültekintő gyengédséggel visszahelyezte a védelmező kötést. Mialatt dolgozott, szelíden megjegyezte: – Amúgy is meg akartam hívni egy esti piknikre. Ez alkalommal csak maga meg én. Mi lenne, ha útközben benéznénk a kórházba? – végigsimított Lathea csuklóján. – Bizonyára fáj, adok rá valamit, ami gyorsan meggyógyítja.

A tapintat, amiért nem hozta szóba a különben nyilvánvaló tényt, hogy egyszerűen anyagi

megfontolásból nem ment orvoshoz, megindította Latheát. A szálloda gyorspatikájából Mr. Loggerman ugyan juttatott neki egy-két fájdalomcsillapítót, a sebet is valamelyest kitisztította, ez azonban sehogy sem illett be szakszerű ellátásnak. Mialatt a buszmegálló felé sétáltak, Tivy a kórházban átvirrasztott éjszakáról mesélt. A szórakoztató történeteken nem lehetett nem nevetni. Az idős férfin, aki meg akart szökni, ám balszerencséjére lopakodó léptei nyomán egy műszerekkel teli kocsi csörömpölve felborult és ezzel mindenkit legszebb álmából riasztott fel. Azután a mandula műtétre váró kisfiún, aki eltűnt a műtőből. Tivy maga is láthatóan remekül mulatott a történteken. A buszon bár nem volt ülőhely, Lathea bekötözött kezét látva egy középkorú férfi átadta a helyét, Tivy pedig nyár lévén a használaton kívül helyezett fűtőtestre ereszkedett, nehogy hangulatos beszélgetésüket az utazás alatt fel kelljen függeszteni.

Lathea az apjával vívott közelharc óta első ízben feledkezett meg nyomorúságos gondjairól, arcára visszalopódzott a nevetés, amit a kés ugyanúgy elmetszett, akár a húsát. Belefeledkezett a szellemes fiatalember jókedvébe, így nem kellett örökösen saját ballépésein elmélkednie. Azután a meleg kéz megragadta az övét és a Whitechapel Road meg a Cambridge Heath kereszteződésében az utolsó pillanatban ugrottak le a már mozgásba lendülő járműről.

- Minden rendben? – tudakolta Tivy a járda biztonságába húzódva.

Lathea derűsen bólintott. Az egész századmásodpercek alatt zajlott le, mégis szüksége volt erre az izgalomra, hogy felrázza. Tivy átfonta bal karját a sajátján és máris gyalog indultak tovább. Az egyik középület homlokzatán az óra ötöt mutatott, ám a csodálatos nyári nap meg a lanyha szellő elfeledtette vele az idő múlását. Merthogy cseppet sem számított.

A Bethnal Green kórházban makulátlan rend és tisztaság uralkodott. Lathea széles folyosók és átjárók labirintusában elfogódottan követte vezetőjét, egyúttal pedig a lehetőséget is kihasználta, hogy gyorsan felmérje, hova is került. Utoljára akkor fordult meg hasonló helyen, amikor az édesanyja haldoklott, jóllehet az egy jóval szerényebben felszerelt intézmény volt a dokkok tőszomszédságában. Még akkor is borús emlékein rágódott, amikor Tivy az egyik félreeső rendelőben leültette. Az üveges szekrényből tálcát vett elő, majd számára ismeretlen poharakat és üvegcséket készített oda. Alapos kézmosást követően ült le vele szemben egy magasított székre. Ismét lefejtette a kötést, hogy a sérülést tüzetesebben megvizsgálja. Már kezdett összenőni, a terjedő vörös folt azonban gyulladást jelzett.

- Kicsit fájni fog, de fel kell, hogy szakítsam.

Lathea összeszorított foggal tűrte a kínzó fájdalmat. Valójában bátrabbnak mutatta magát, mint amilyen volt, és ugyan Tivy tőle telhetően óvatosan dolgozott, mégis könnybe lábadt a szeme, amikor a gyulladt sebhez ért.

- Sejtem, hogy pokolian fáj – mondta Tivy együtt érzően feléje nyújtva egy zsebkendőt, amivel letörölhette a kicsorduló könnycseppeket.

A kezelés alig húsz perc alatt megvolt és az injekció tompító hatása jótékonyan szétáradt Latheában.

- Fél óra és jobban lesz – hangzott az orvosi jóslat, de akkor ők már a Regent’s Park irányába gyalogoltak. – Karoljon belém – Lathea habozása láttán Tivy játékosan kacsintott. – Persze csak azért, hogy ne lógjon a keze.

A metróból felbukkanva először egy szomszédos utcába tartottak. Az önmagát hatalmas kirakattal reklámozó csemegeboltból a férfi megpakolt piknik kosárral tért vissza és egyenesen a parkot vette

célba. Lathea időközben ismét kezdett magára találni, szokatlan bágyadtsága fokozatosan illant el.

- Járt erre mostanában? – tudakolta Tivy megnyerő közvetlenséggel, válaszra azonban nem hagyott időt. – Amióta beköszöntött a jó idő, jóformán minden este rendeznek valami hacacárét. Tegnap remek jazz-est volt, ha kicsit is szerencsések vagyunk, ma táncolhatunk is. Szeret táncolni? Biztos vagyok benne, hogy remek táncos.

- Csak ritkán adódik alkalom, úgyhogy nem vagyok a parkett ördöge.

A tó északi nyúlványánál táboroztak le, ahonnan Tivy szerint éppen szemmel tudták tartani a túlparton folyó előkészületeket. Szembetűnő nyüzsgés utalt a nagy eseményre, egyelőre azonban semmi közelebbit nem lehetett látni.

Tivy az órájára sandított. – Negyed óra múlva már ihat velem a borból, remélem, addig nem hal éhen. Vagy, ha mégis, közvetlenül előtte szóljon bátran.

Lathea felderülve az ugratáson keresztbe tett ujjakkal nevetett meghívójára, aki bal oldalán elnyúlva, bokánál egymásra vetett lábakkal és könyökére támaszkodva hevert végig a pléden. – Hogyhogy nincs a kórházban?

- Mint említettem, reggel fejeztem be a műszakot. Utána rendszerint alszom néhány órát, majd kalandra fel.

- Hány órát?

- Jobb esetben ötöt-hatot. Soha nem voltam jó alvó.

Lathea maga alá húzta a lábait, és rájuk borította a szoknyáját. Bettyvel ellentétben nem szívesen mutogatta magát, a férfi orvos szeme elől így is biztosra vette, hogy semmit nem lehet elrejteni. Egyszer azt olvasta valahol, talán valami újság lehetett, hogy az orvosoknál szakmai ártalom, mert mindenkinek a végtagjait és testi adottságait méricskélik. Ez a gondolat most különösen zavarba hozta, társa azonban félreértette mozdulatait.

- Fázik?

- Nem, viszont kezd kitisztulni a fejem.

Tivy elbűvölő vigyorával fordult feléje. Csodás hangja harangra emlékeztetett, öblös és szívből fakadóan erőteljes volt. – Nem úgy a cimborámnak. Kester teljesen belehabarodott Betty Cowanbe. Álló nap képes a hajáról, a kacagásáról, a kezéről fecserészni – a kritika azonban jó baráthoz illően él nélküli maradt. – Ez a szerelem biztos jele, nem gondolja?

Mivel Lathea még sosem érzett ehhez foghatót, tanácstalanul somolygott. – Azt hiszem.

- És mi a helyzet a szállodában?

- Ó, borzasztó, vagy még annál is rosszabb.

A kíváncsi zöld megvillant. – Mi történt?

- Mindenki azt remélte, a nyár könnyebb lesz, de akkor elárasztottak minket az orosz meg francia vendégek. A nap huszonnégy órájában zajlik náluk az élet, mulatnak, esznek-isznak… mi pedig nem tudunk lépést tartani velük.

- Már értem a vágást is.

- Baleset volt – hazudta Lathea a friss kötésre lesve. – Előfordul.

- És milyenek az oroszok?

- Sokat isznak.

Tivy szívből hahotázott. – A hírük különben is megelőzi őket. Akárcsak Edward herceget a nőügyei. Apám szerint senki ne várjon kiemelkedőt olyan ifjúságtól, amelyik a példát Edwardról veszi.

- Ez egy kis túlzás, nem? A trónörökös lelkiismeretesen teljesítette a feladatait. Vagy tévedek?

- Nem, tökéletesen igaza van. Meglátásom szerint is ez a döntő. Sőt, azután is így lett volna, ha elveszi az amerikai nőt.

- Ráadásul nagyon jóképű, ideje lett volna, hogy a mackós nagyapókat valaki más váltsa fel.

Az öblös nevetés ismét felharsant. – Tipikus női logika. És mit szól akkor György királyhoz?

- A legmegfelelőbb személy.

- Helyes. Akkor lássuk, miből élünk.

A kosárból finomságok kerültek elő, úgy, mint frissen sült cipó, sonka, sajt, gyümölcs, no meg a beígért ízletes bor. Míg mindennek a végére jártak, csapongó társalgás kötötte le őket, amit Lathea elsősorban azért élvezett annyira, mert a feléje áramló kérdések egyáltalán nem voltak tolakodóak vagy személyeskedőek. Tivy Rogers pontosan tisztában volt azzal, mit kérdezhet meg egy majdnem csak bimbózó ismeretségben és mit nem. Amikor történetesen kifogytak a mondanivalóból, hallgattak. Ez a csend mégsem vibrált feszültségtől, vagy elhallgatott válaszoktól, egészséges szünet volt, melynek talajáról töretlenül folytathatták a beszélgetést. Utólag mintha egyetlen percre sem fordultak volna magukba, az egész este összefolyt egy teljes egésszé. Közben besötétedett és a tó kanyarulatán túl felállított színpad körül színes lampionok gyulladtak fel. Fél kilenc után hangolni kezdett a zenekar, a vendégek pedig lassan szállingóztak a mulatság helyszínére. Kilencre azt is biztosan tudni lehetett, hogy a zenészek táncdalokkal készültek és az elegáns társaság akár hajnalig megállás nélkül rophatja majd.

Tivy a hátán feküdt, olykor mindkét alkarjára feltámaszkodott. Lathea ezzel szemben a csillagok titokzatos világába kirándult, néhány alakzatnál többet azonban nem sikerült felfedeznie. A meleg este, a laktató falatok, meg a kellemes társaság együttesen döbbentették rá, hogy az élet még rengeteg boldogságot őrizget számára, éppen csak annyit kér cserébe, hogy ne engedjen a szüntelenül körülötte ólálkodó csüggedésnek.

- Mindjárt elalszik – somolygott a férfi. Zöld szeme vakított a sötétben.

- Nem, épp ellenkezőleg – Lathea hirtelen vágytól elragadva pattant talpra és táncra felkészülve megállt a pléd mellett, kitárt karjaival azt imitálva, mintha máris táncolna valakivel. – Ígéretet tett, hogy gyakorol velem, Tivy. Ideje leverni a port szegényes tánctudásomról.

A férfi, akár egy kecses párduc, felemelkedett fektéből és a karjai közé bújt. Szótlanul, a túlparton felcsendülő zene dallamára lépkedtek a füvön. Lassú, szerelmes andalgás volt, melyhez festői háttérként szolgált a vízen tükröződő ezernyi színes égő. Tivy illedelmesen, noha a

tánciskolában megengedettnél szorosabban tartotta, ő pedig a kezdeti bukdácsolás után egyre határozottabban élvezte a pörgést-forgást. Tivy még a cipőjét is lerúgta, és ő a példáját követve mezítláb repült vele a nyáresti ritmusra. Ugyan nem koccintottak pezsgővel, mint a túlparti előkelő társaság, ám ezek a külsőségek mit sem ronthattak a hangulatukon.

- Még nem is kérdeztem, hogyan talált rám délután – törte meg a csendet Lathea, miután a sokadik táncot is befejezték.

- Egy kicsit keresnem kellett.

- Ó.